

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB28 : 1854

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB28 : 1854", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 109.  
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb28-txt-shoot-n57.pdf> (tilgået 03. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.  
[Læs CC0-erklæringen](#)

**NB28:57**

En Forstaaelse som dog er et Menneske for høi.

Hvor langt lettere var det ikke i de Tider, da man ved Hjælp af Djævelen forklarede noget af det meest Vanskelige i Xstd!

Dette, at naar et Msk. virkelig vil tjene Gud, at der saa slaaer sig Uheld dertil; dette at naar et Msk. fornægter sig selv for at behage Gud, at der da slaaer sig Uheld [dertil]: dette, at det forsaavidt seer ud, som stod man sig langt bedre ved slet ikke at indlade sig med Gud – dette forklarede man i en ældre Tid ved Hjælp af Djævelen. Gud var de gode Gavers Giver – det Andet kom fra Djævelen, der gjorde det Gud paa Trods, saa Gud næsten leed med derunder.

Dog denne Forklaring strækker ikke til, thi kom det end fra Djævelen, Gud bliver jo dog ansvarlig derfor.

Forklaringen ligger i noget Andet, i Guds Væsen, i Guds, om jeg saa tør sige: uendelige Fornemhed som Aand. Just Det, at naar man gjør hans Villie, at det da seer ud (paa Uheldet) som mishagede det ham, just det betyder: jeg er Aand, uendelige Distance. Paa den anden Side betyder [det]: jeg fordrer af Dig, at Du skal være Aand. Det er en uendelig kvalitativ Distance fra den en Fader har lige overfor sit Barn; thi naar Barnet blot gjør som Faderen vil, saa dandser Faderen af Glæde. Men Gud, som er Kjerlighed, han er dog ogsaa Aand, og derfor denne uendelige Distance næsten som svarende til det, at Barnet maatte sige om Faderen: han er afsindig; thi naar jeg slet ikke indlader mig med ham, slet ikke gjør som han vil, kan jeg godt komme ud af det med ham, saa seer det ud, som var han meget naadig og mild, og først naar jeg indlader mig med ham, og ret gjør som han vil, saa er det som han blev vred.

Dette kan intet Msk. fastholde, og derfor lærer ogsaa det N. T., at Guds-Aand maa hjælpe Msk. til at kunne fastholde det, at dette er af Kjerlighed, at anderledes kan »Aand« ikke elske.

Men forresten hænger dette sammen med Noget, som da reent er overseet i vore Tider. Det er ganske rigtigt, at det i denne Verden seer ud som og er saa, at naar man blot ikke indlader sig med Gud, saa kan man endda nok komme godt gennem Verden – just denne Betragtning er Xstdommens; og den lader den Ugudelige og Hykleren sig skuffe af, og lige saa den Letsindige. Men det ligger i, at Guds Straf over Msk. i denne Verden er at ignorere ham – en i Guds Øine naturligviis frygtelig Straf, da Gud har en uendelig Forestilling om sig selv. Den derimod som vil holde sig til Gud, og hvem Gud ikke nænner at ignorere, han kan ikke komme godt igennem denne Verden. Men

det Farlige er just (efter Guds Mening, han som mener, at denne Verden ligger i det Onde) at komme godt, triumpherende gennem denne Verden, og derved forhindres i at benytte dette Liv til om muligt at komme godt fra det i Evigheden.

#